

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: a) O. T., b) nezl. El. M., c) nezl. Er. M., všichni zastoupeni Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2013, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2013, č. j. 22 Az 12/2013 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Svou včasnou kasační stížností ze dne 12. 9. 2013 napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013, č. j. OAM-99/ZA-ZA06-ZA14-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný citovaným rozhodnutím zamítl žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a netrpí žádnými skutkovými ani právními vadami. Podle krajského soudu žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a stěžovatelům poskytl dostatečný prostor pro uvedení úplné výpovědi o možných důvodech pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasil i se závěrem žalovaného, že stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti, které by měly politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext a bylo je tak možné podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť primární důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelé spatřovali v dlouhodobě neuspokojivém rodinném soužití s manželem stěžovatelky a) a otcem stěžovatelů b) a c). Nikdy se však

neobrátili s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány ani se nepokusili přestěhovat se v rámci své země původu. Krajský soud poukázal také na to, že stěžovatelé nevyužili možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany neprodleně po vstupu do České republiky, neboť poprvé přicestovali do České republiky již na konci roku 2010, kdy požádali pouze o povolení přechodného pobytu. Z těchto důvodů krajský soud správní žalobu stěžovatelů proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[3] Proti napadenému rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost a protiústavnost napadeného rozsudku spatřovali zejména v tom, že se krajský soud nevypořádal s jejich námitkou poukazující na to, že napadené rozhodnutí nezohlednilo jejich vyjádření ze dne 9. 4. 2013. V tom také shledávali přesah jejich vlastních zájmů a tím i přijatelnost jejich kasační stížnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť potvrzení takového postupu správního orgánu a soudu prvního stupně by podle jejich názoru mohlo znamenat nebezpečný precedens pro budoucí postup státních orgánů při vyřizování obdobných případů. Stěžovatelé také v obecné rovině krajskému soudu vytkli, že se nezaměřil na posouzení reálné možnosti dovolání se účinné ochrany před jednáním manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelů b) a c) u státních orgánů v zemi jejich původu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na správní spis, zejména na podání stěžovatelů a jejich výpovědi, a konstatoval, že kasační námitka nemůže napadené rozhodnutí zpochybnit. S vyjádřením stěžovatelů ve správním řízení se nevypořádal z toho důvodu, že bylo podáno až po lhůtě, kterou si jejich právní zástupce ponechal k vyjádření, a po vydání napadeného rozhodnutí. Nadto uvedl, že v tomto vyjádření nebyly uvedeny žádné skutečnosti, které by mohly závěry žalovaného týkající se zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany jakkoli změnit.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního

řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném směru kasační stížnost obsahuje pouze obecné tvrzení, že potvrzením správnosti postupu správního orgánu a soudu prvního stupně bude založen nebezpečný precedens při vyřizování obdobných případů a tím dojde k zásadnímu narušení základních práv stanovených v ústavním pořádku České republiky, zejména v čl. 1, 2, 3, 36 a 37 Listiny základních práv a svobod. Zásadní vadu předchozího řízení pak stěžovatelé spatřují v tom, že se žalovaný nevypořádal s jejich vyjádřením k podkladům napadeného rozhodnutí učiněným v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem citovaného ustanovení správního řádu „poskytnout účastníkovi správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,“ a „možnost vznést výhrady k podkladům“ shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je tak posuzováno právě s ohledem na jeho zmíněný smysl, nikoliv formalisticky (viz rozsudky ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, publ. pod č. 186/2004 Sb. NSS, č. j. 7 As 40/2003 - 61 a ze dne 15. 12. 2004, publ. pod č. 958/2006 Sb. NSS). Zákon tak nestanoví formu, jakou musí správní orgán poskytnout účastníkům řízení možnost k vyjádření se k podkladům řízení. V této věci byli stěžovatelé s podklady pro rozhodnutí řádně seznámeni, což potvrdili stěžovatelka a) i právní zástupce stěžovatelů svými podpisy pod Protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2013, založeným pod č. 1. 51 ve správním spisu. Sami stěžovatelé sdělili správnímu orgánu konkrétní datum, a to den 5. 4. 2013, do něhož hodlají zaslat žalovanému své písemné vyjádření. Své vyjádření však zaslali až dne 9. 4. 2013, tedy po dni, jež si sami určili jako termín k vyjádření. Stěžovatelé se tedy s podklady rozhodnutí řádně seznámili a měli dostatečnou možnost se k nim vyjádřit. V samotném vyjádření pak netvrdili žádné skutečnosti, které by mohly změnit věcné posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k výše uvedenému tedy nepředstavuje

nevypořádání se s jejich vyjádřením k podkladům napadeného rozhodnutí důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Ke kasační námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nevypořádání se s žalobní námitkou poukazující právě na nezohlednění výše uvedeného vyjádření stěžovatelů v napadeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel ani výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost potvrzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. V souvislosti s výše uvedeným skutkovým stavem a výkladem § 36 odst. 3 správního řádu pokládá Nejvyšší správní soud za postačující konstatování krajského soudu, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a stěžovatelům byl poskytnut dostatečný prostor pro objasnění skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany. Ani sami stěžovatelé nijak nenapadají zjištěný skutkový stav či jeho úplnost a neuvádí, v čem by mohlo případné zohlednění jejich vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí změnit hmotněprávní posouzení jejich žádosti.

[9] Z kasační stížnosti lze také dovodit, že ač stěžovatelé považují za stěžejní otázku této věci tvrzené nevypořádání se s jejich pozdě podaným vyjádřením, nejsou spokojeni také s odůvodněním napadeného rozsudku v části týkající se námitky faktické nemožnosti dovolání se ochrany před jednáním manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelů b) a c) u státních orgánů v zemi jejich původu. Krajský soud se však s touto námitkou vypořádal dostatečně vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu to, že stěžovatelé neuvedli žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany, a v tomto směru také neuplatnili ve správní žalobě vůči napadenému rozhodnutí žádné konkrétní výhrady.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitky, jež stěžovatelé učinili předmětem sporu, byly v ustálené a jednotné judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by mohlo vést k jinému rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu